

naae dette smukke Resultat, har virket ret vel efter sit Niemed, som var at værne det danske Smørs gode Navn paa det æugleste Marked.

Udvalgets Mindretal (Hørup, Büttichau, Rosen og S. Sørensen) har kunnet følge Flertallet i de forholdsvis lidet indgribende Ændringer, der stilles til underordnede Afnit af Lovforslaget. Naar Flertallet derimod foreslaar at udstemme de Hovedbestemmelser, der udgjøre Lovforslagets Fremskridt i Forhold til det Bestaaende, og uden hvilke det efter vor Mening vil være væsentlig værdiløst, kan Mindretallet paa ingen Maade slutte sig hertil.

Da den nugældende Smørlov behandles i Folkethinget, udtalte hele Udvalget enstemmig sin Tvivl om Tilstrækkeligheden af de foreslaaede Foranstaltninger og sin Beredvillighed til at anvende stærkere Midler „forjaavidt saadanne maatte vise sig fornødne for at bevare Landets Hovederhverv et gunstigt Marked for dets vigtigste Udsørelsvare“. Det var netop med slige videregaaende Forholdsregler for Die, at man begrændsede Lovens Varighed til tre Aar.

De Forhold, vi nu efter tre Aars Forløb have at regne med, have i saa væsentlig Grad forøget den Fare, som man i 1885 søgte at fiktte sig imod, at de Foranstaltninger, hvis Tilstrækkelighed man allerede da nærede en velgrundet Tvivl om, ikke længer paa nogen Maade kan siges at fyldestgjøre Dieblikkets Krav. I 1885 var Kunstsmørfabrikationen her i Landet et netop begyndt og kun lidet omfattende Forsøg. Indførselen fra fremmede Lande var uden virkelig Betydning. Nu derimod staa vi overfor en befæstet og stadig vøgende Tilvirkning af Kunstsmør og overfor en Indførsel, som begynder at mærkes i Handelen. Og hvad der er endnu mere: Det Tryk, som selve Lovgivningens Usikkerhed i de tre Aar har lagt paa Udviklingen af Kunstsmørret i Danmark, vil ikke

kunne fjernes — saaledes som Flertallet foreslaar — ved en Lov, der endelig fiktter Æstergjørelsen af vort Smør fuld Frihed og Bestyttelse, uden at denne Produktion vil tage et Opsving, der kan ventes at ville fra Grunden af forrykkede nu kjendte Markedsforhold, og lægge det æstergjorte Smør ved Siden af det ægte overalt i Landet i et Omfang, hvorefter den nuværende Begyndelse kun er et svagt Barsel.

Men at Faren for Forsælsninger med alle de Ulemper, der deraf kunne befrøgtes for vort udenlandske Marked, vøger og nødvendigvis maa vøge, jo mere Æstergjørelsen af Smør fra en vag og lidet betydende Trusel bliver til en hele Landet omfattende Virkelighed, der blander sig ind i Befolkningens daglige Tilværelse, det er Noget, som blot behøver at nævnes for at forstås af Alle.

Ogsaa i en anden Retning ere Forholdene i Aar grundigt forstjellige fra, hvad de vare i 1885. Loven af 1885 var det første Forsøg paa ved en særlig Smørlovgivning at holde Æstergjørelsen og Forsælsningen af Smør adskilt fra det ægte Smør. Vi naaede derigjennem et Forspring for vore Konkurrenter, under hvilket det ægte danske Smør betydelig har udvidet og befæstet sit Marked i England. „Niemedet maa være dette“ — udtalte Folkethingets Ordfører for den nugældende Lov — „at yde vort Smørmarked, navnlig det engelske Smørmarked, de fiktteste og bedste Garantier imod Forsælsninger, som vi overhovedet ere i Stand til at yde“. Men dette Niemed fyldestgjør den gjældende Lov ikke længer. Den yder ikke blot ikke den fiktteste og bedste Garanti, der er mulig, men den lader Danmark langt tilbage for adskillige af de Lande, der Side om Side med os kæmpe om et Marked i England. I Kanada og flere Steder i Nordamerika er Kunstsmørret fuldstændig forbudt, i Tyskland, hvorfra der udsøres over 15 Millioner Pund Smør til England, er den gjældende Lov paa et Hovedpunkt (Blandingen) et stort og betydningsfuldt Skridt forud for os. Danmark gaar ikke blot ikke længer i